

mener vi, at et af kravene for at være dagpengeberettiget må være, at man står til fuld rådighed for arbejdsmarkedet.

SF's forslag om indførelse af ret til at få et ordinært arbejde som langtidsledig kan vi heller ikke støtte på trods af den gode hensigt, der ligger bag. Vi mener, at regeringens forslag om fremrykning af aktivering er at foretrække. En udvidelse af den offentlige sektor, som der her lægges op til, kan vi ikke støtte, og garanterede job på fuld tid til overenskomstmæssig løn vil modvirke incitamenterne til, at de ledige opkvalificeres, sådan som der lægges op til i regeringsforslaget.

Det Radikale Venstre kan altså desværre ikke støtte nogen af SF's tre fremsatte beslutningsforslag.

Annette Just (FP):

Nu sidder vi med fortsættelsen af det regeringslovforslag, vi har talt om hele eftermiddagen, og jeg vil gerne gentage, at vi faktisk er positive over for en stor del af det. Vi mener, det er nødvendigt, at vi får en forstærket ungdomsindsats, og at vi får en fremrykning af aktiveringsperioden. Deri er der ingen problemer overhovedet.

Men så kommer puljeblikene altså, og jeg har med vilje ventet med puljeblikene til debatten nu.

Man siger, at vi kan bare lige skaffe 15.000 ekstra job - selvfølgelig betaler det offentlige - og nu skal vi ud og passe børn og ældre og være grønne og åh, så fine. Men vi ved jo alle sammen, at når det bliver sagt på den måde, er der ikke noget erhvervsrelateret ved det.

Alle de, der tænker så frygtelig grønt, må meget undskylde, at jeg siger det på den måde. Men det er jo ikke job, hvor der reelt bliver produceret noget, og som der er reel brug for. I kan kalde mig Mads, men er der nogen, der tror på, at man føler, det er ærlige job? Her må jeg give SF ret i, at der ikke er tale om ærlige job. Der er tale om det, jeg i forbindelse med et tidligere lovforslag kaldte »fylde-vandpyt-projekter«. Det er projekter, som alle ved der reelt ikke er behov for.

Og nu kommer regeringen og siger: Jamen vi kan da lave 15.000 job, så har vi da aktiveret dem så længe, og så får de da lært at stå op om morgenen - altså medmindre det ikke behøver at være om morgenen, og medmindre det ikke behøver at være 37½ time om ugen - og vi skal sikre dem, så de i hvert fald er parkerede i en 3-års-periode. Den slags kan vi ikke gå med til,

men vi kan godt gå med til, at vi får forstærket indsatsen for de unge, at vi enten får sat dem i arbejde eller i gang med en uddannelse. Men det skal være en uddannelse, de kan bruge bag-efter. Det kan ikke nytte noget, at man tror, vi bare skal uddanne dem til ledighed. Det vil vi ikke være med til, men vi vil gerne være med til at se på de stramninger, der også er lagt op til.

Jeg har sagt en hel del om a-kasserne, og jeg ved, der er flere, der har været inde på det emne. Vi går ikke ind for den stramning, eller hvad regeringen nu vil kalde det, med, at de pludselig skal op på at have 50.000 medlemmer. Vi går til gengæld ind for, at der skal være frihed, også for a-kasserne. Der skal være frihed til at lave en privatisering. De behøver ikke hedde kristelige a-kasser, for jeg ved, at det navn skræmmer ministeren, men de kan såmænd hedde meget andet, f.eks. bare »de frie a-kasser«, hvis det endelig skulle være.

Vi er såmænd også villige til at sætte medlemsantallet ned i stedet for at sætte det op. Det vigtige er, at vi får nogle a-kasser, der er villige til sætte folk i arbejde, fordi de har en interesse i at gøre noget for deres medlemmer. Vi ser meget gerne, at de bliver hevet helt væk fra alt, hvad der hedder fagforeninger. Jeg har aldrig oplevet, at fagforeninger har gjort noget godt for det enkelte individ, men de har gjort en utrolig masse godt for sig selv.

Så beder vi om, at man husker, at da vi skulle lave en tilføjelse til Maastricht-Traktaten, sagde alle de partier, der er med i regeringen, at det skulle være op til arbejdsmarkedets parter at forhandle og sikre mulighederne for arbejdsmarkedet. Men her går man den stik modsatte vej. Nu skal regeringen nok bestemme, hvad der skal ske på arbejdsmarkedet. Det er at stikke folk blå i øjnene, når man prøver at lave lovgivning på områder, der reelt burde høre under arbejdsmarkedet.

Jeg vil derudover sige, at vi er enige i, at dagpengeperioden skal ned - det tror jeg heller ikke arbejdsministeren er særlig meget i tvivl om at vi har ment hele tiden - men på den betingelse, at folk får mulighed for at få et reelt arbejde. Det gør man ved at lave et ordentligt samarbejde med erhvervslivet, så der bliver flere arbejdspladser, og i øvrigt sørge for, at folk er villige til at tage det arbejde, der bliver stillet til rådighed. De skal ikke kunne sige: Åh, det var ikke lige det, jeg tænkte mig, jeg vil hellere have noget andet.